

paa en anden Egn, hvor Rvæget maaste er mere tykthudet, onste en anden Styrke; det forekommer mig, at maatte overlades til ham, naar han opløser det, at tage hvilken Oplosning, det skal være. Naar § 10 bestemmer, at Dyrslægen skal føre de nødvendige Børster og Kar med sig, saa indser jeg ikke, hvorfor det er nødvendigt. Som det nu er, skal han føre Kar med sig, men jeg veed ikke, hvorfor han ogsaa skal føre Børsterne med sig. Jeg synes ikke, at der kan ske Ulykkestilsælde ved saadanne Børster, hvormed man har vasket en Ko i Gifftstof; man behøver ikke at være bange for, at den kan komme i Forbindelse med Næringsmidler og saaledes afstedkomme Ulykkestilsælde. Jeg tror ikke, at der er Grund til at være saa streng i Foranstaltninger lige overfor Dyrslægerne, naar de skal bruge Arsenik, der er snarere Grund til at stille dem lidt lettere, og jeg for mit Vedkommende skal ikke have Noget imod, at en Dyrslæge, der ere ude og vasse Kreaturer, naar han bliver hentet ud i Eggdomstilsælde, kan bemyndige en anden Mand til at foretage Vaskningen, medens han er borte. Naturligvis maa der være al mulig Garanti, saaledes at der ikke kan ske Noget, men man har jo hellere ikke hørt, at der er slet nogen Ulykke ved Anvendelsen af Arsenik til Kreaturvask, saa man behøver ikke at være strengere end nu i sine Forholdsregler.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal med Henhyn til de fleste af de faldne Bemærkninger indskrænke mig til at udtale, at de henhøre til den Slags Enkeltheder, som maa blive Gjenstand for nærmere Overveielse i et eventuelt Udvalg. Jeg tror, at mange af de Ting, som saaledes ere fremhævede, ikke egne sig til at drøstes i en stor Forsamling, i alt Fald ikke uden en særlig Forberedelse, fordi de kræve særlig Kundskab, som jeg maa tilstaa, at jeg ikke er saaledes i Besiddelse af, at jeg paa staaende Fod vilde kunne udtale mig om de fleste af disse Ting. Hvad saaledes angaar det Spørgsmaal, hvorvidt nogen af de i § 1 optagne Gifte bør have deres Plads der, eller om paa den anden Side ikke forskellige af de Ting, der i § 17 henregnes til de for Sundheden særlige Stoffer uden dog at betragtes som Gifte, snarere burde henføres til § 1, maa jeg forbeholde mig at udtale mig mere bestemt og definitivt derom, efter at have indhentet de fornødne Oplysninger fra Sagkyndige i saa Henseende. Jeg tør saaledes f. Ex. ikke sige, om det er med fuldt Forsæt og velberaad Du, at man har indskrænket sig til at sætte Karbolhyre i

§ 17, eller om det maaste paa Grund af de hyppige Ulykkestilsælde, der netop i de senere Aar ere indtrufne med dette Stof, nu blandt de Sagkyndige kunde blive betragtet som ønskeligt, at det henføres til § 1 i Stedet for til § 17. Ligeledes er det muligt, at enkelte af de Ting, der ere omtalte i § 1, ikke ere saa farlige, skjøndt det forekommer mig mindre sandsynligt, at en Forandring i Anskuelserne skulde være indtraadt i denne Henseende. Hvad det Spørgsmaal angaar, om ikke denne Lov kan siges at skabe særlig Homöopathiens Anvendelse, kan jeg ikke se, at den kan det, thi i den Henseende dele Homöopathen og Alloopathen Skjæbne, at Ingen af dem kan faae Gifftoffer uden under Sagttagelse af Lovens Forrifter, det vil sige, efter Lægerecept. Det er jo ikke alene Homöopathen, der bruge Gifftoffer, men ogsaa andre Læger, saa at den Regel, at Gifftoffer kunne udleveres, naar Expeditionen ster efter Lægerecept fra et Apothek, gjælder baade for Homöopathen og Alloopathen. Forøvrigt skal jeg bemærke, at det jo endnu er Tilfældet i det Mindste flere Steder i Kjøbenhavn, at de almindelige Apotheker tillige have homöopathiske Lægemidler, og disse Lægemidlers Anstafvelse er da ikke forbunden med større Vanskeligheder end andre Lægemidlers. En anden Sag er det naturligvis, at det paa ingen Maade kan tilstedes uautoriserede Personer at besfatte sig med den homöopathiske Lægemethode, men det vedkommer ikke denne Lov, det er en Følge af Lovgivningens almindelige Regel om, at uautoriserede Personer ikke ere berettigede til at besfatte sig med Lægepraxis. At der skulde være særlig Grund til mere at begunstige homöopathisk Kvassalveri end andet, kan jeg ikke indse. — Jeg skal dernæst med Henhyn til Materialisternes Handelsberettigelse bemærke, at ligesom der jo er mange Ting i Verden, som der kan være forskellige Meninger om, saaledes kan det heller ikke bestrides, at maaste mange Materialister kunne have troet, at de vare aldeles berettigede til at drive den omspurgte Handel, saa at den Højesteretsdom, der er omtalt i Anmærkningerne til Lovforslaget, kan være kommen dem meget uventet og ubeseilig. Men paa den anden Side var Højesteretsdommens Resultat dog ikke noget absolut Nytt og Ulyst, thi Justitsministeriet havde allerede forinden udtalt sig i den Retning, saa at man ikke var fristet til at nære den Mening, at det var tilladt Materialisterne at handle med Gift. Forøvrigt skal jeg blot bemærke, at det slet ikke kunde gaa an at tilstede Materialisterne at handle med Gift efter